

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

Scénář – Rozhovor s Magdalenou Třebickou

Magdalena Třebická se narodila 29. března 1944 v Modřanech. Tam také nastoupila do školy.

„Do první třídy jsem šla v roce 1950. To byl absolutně nejtuzší stalinistický režim, v tom roce 50. Všichni se báli o čemkoliv mluvit, bylo to i cejtít i v tý škole, že je tady totální nesvoboda.“

Po střední škole chtěla studovat angličtinu, literaturu a překládání. Přesto, že při pohovorech na Karlově univerzitě byla úspěšná, nebyla přijata. Na rozdíl od jiných uchazečů její rodiče nebyli v komunistické straně.

„Všichni už byli někde přijatý na vysokejch a já pořád nic a pak bratranec, kterej byl hodně starší, dělal na ministerstvu školství a řek mi, že na vysoký škole ekonomický se otevírá úplně nový obor o počítačích. Mechanizace a automatizace řídicích prací.“

Tehdy Magdalena Třebická poprvé viděla počítač. V roce 1958 byly v Československu čtyři počítače: jeden v Bratislavě, jeden v Plzni a dva v Praze. Po vysoké škole v zaměstnání programovala na švédském počítači. Zaučoval ji švédský kolega. V noci 21. srpna 1968 si myslela, že začala válka.

„V noci nás vzbudil strašnej hukot... Já úplně vyděšená, protože manžel přišel akorát z vojny, byl doma asi dva měsíce, tak jsem si okamžitě představila, jak začla válka, tak jak bude muset zase jít teda někam. No... pak to vysvětlil, pořád do toho duněly ty letadla.“

Když šla ráno do práce, v centru Prahy jezdily tanky.

„Jsem stála na těch schodech u toho Muzea a najednou takovej zvuk... oni stříleli na to Muzeum, že jo. No, je to hrozný, je to hrozný, pak jsme šli nahoru, tam byla překocená ta tramvaj, hořela, že jo, a pak jsem viděla první lidi, který byli zraněný. Ted' člověk neví, co má dělat, co se bude dít.“

Magdalena Třebická nám vyprávěla o dalších dnech i letech:

„U toho švédského počítače jsme vlastně 14 dní nahrávali všechny zprávy, který byly v rozhlase, právě s pomocí těch dvou Švédů, který tam byli, jsme je posílali do těch zahraničních redakcí... takže úplně vědomě jsme začli pracovat proti těm Rusům. Ty další roky, který přišly,

Základní škola T. G. Masaryka Mnichovice

okres Praha-východ, Bezručova 346, 251 64 Mnichovice

byly strašně smutný, ale když si vezmete, že mi bylo 23, úplně mladej člověk, a měla jsem dítě... že jo musela jsem ho nějak vychovávat, tak to člověk nějak přežívá.”

V listopadu 1989 pracovala shodou okolností v Jindřišské ulici nedaleko Václavského náměstí. Vzpomíná tedy, že přímo pod okny procházely průvody na demonstrace.

„No tak jsme si odskočili z práce se tam podívat, co se děje, a tam jsem se rozbrečela úplně. Protože když to člověk viděl, slyšel... dočká se toho, no.”

Po sametové revoluci se Magdalena Třebická podílela na vývoji IT technologií pro jadernou elektrárnu Dukovany. Po přestěhování do Mnichovic byla dlouho ve vedení obce, dokonce v pozici místostarostky. Na závěr našeho setkání jsme se paní Třebické zeptali, jaký je její vzkaz pro mladší generace:

„Věřte si a věřte, že skutečně ta pravda zvítězí.”